

Doctor Prats: "Com a col·lectiu hem madurat, pero? estem ?sumbats"

Els terrassencs actuen aquest vespre a les festes de la Mercè de Barcelona | Doctor Prats participen en l'escenari d'Els 40 Principals juntament amb Els Catarres, Buhos, Nil Moliner, Porto Bello i Chloe Phillips

Doctor Prats | Michal Novak

La festa està garantida allà on actuen, com aquesta nit, a l'escenari Els40Pop que programa Els 40 Principals i que portarà el mestissatge de nova generació a la Mercè de Barcelona. Un concert, el d'avui a l'avinguda de la Reina Maria Cristina, en què **Doctor Prats** compartiran escenari amb dos dels altres referents ineludibles de la nostra escena musical actualment: **Els Catarres** i **Buhos**. Allò que s'anomena un tros de cartell:

- 20.15 h **Chloe Phillips**
- 20.45 h **Porto Bello**
- 21.50 h **Nil Moliner**
- 22.55 h **Els Catarres**
- 00.25 h **Doctor Prats**
- 01.50 h **Buhos**

Doctor Prats e's un grup de trajecto?ria curta i creixement exponencial: quatre anys i tres discos. En canvi, a *Venim de lluny* (Música Global, 2018), us reivindiqueu com a mu?sics

amb una llarga experiència musical. Per què??

MARC RIERA (VEU I GUITARRA): El ti?tol te? moltes interpretacions i ens molava perquè sempre diem que la vida so?n camins, i cadascu? va fent el seu. De vegades agafem nous camins o ajuntem una part del nostre amb algu? altre. En el pla personal, amb un cu?mul d'experiències i records i tantes maneres de fer per encarar el futur, quan parem ens adonem que tenim un bagatge al darrere. I, evidentment, això també e?s aplicable al grup. Fa gra?cia perquè quan anem a tocar a un poble venim de lluny fi?sicament, però també aportem una se?rie d'experiències que podem explicar en histo?ries que cantem a la gent que no les coneix. A me?s, els catalans com a poble també venim de lluny, tot i que sovint això es vulgui tapar. La comparativa del moment personal i col·lectiu que vivim es plasma i s'ajunta en la mateixa realitat.

E?s una sort que, tot i no coneixer-vos d'entrada, el grup hagi funcionat.

RAMON FIGUERAS (TROMPETA): E?s inexplicable! Estaria be? trobar una explicació? convincent, però no es pot!

M.R: Recordo els assajos al primer *stage*, que van ser una cosa extrema. El *feeling* que vam tenir en tocar junts va ser una sensació que no havi?em tingut mai amb altres grups. Ana?vem tots a l'una, ens vam trobar gent que teni?em molta experiència. Esta?vem com bojos, va ser una espe?cie de pati d'escola. Quan vam començar teni?em 30 anys gairebe? tots, i esta?vem cridant i rient tot el dia. Va ser com una eufòria molt be?stia. Suposo que com a col·lectiu hem madurat una mica, però e?s que realment estem *sumbats*.

R.F: A les gires també ens passa, no parem de cridar. I hem de parar, perquè si no, quan arribem, ja no tenim veu.

Entre els grups de fusió, que acostumen a ser molts mu?sics, Doctor Prats destaca me?s com a col·lectiu que no pas pel paper del cantant. No us preocupa el lideratge?

R.F: De fet, en Marc Riera no volia ni cantar i ha acabat sent el vocalista principal. Com a banda sempre hem intentat defensar la imatge de grup en si, evitant centrar-nos en una figura principal. Tot i això, la veritat e?s que qui te? el micro, vulguis o no, acaba tenint me?s protagonisme, sobretot quan en la majoria de temes e?s el guru o visionari.

M.R: Quan vaig muntar la banda, volia ser el baixista i buscava un cantant. De fet, en el primer disc vaig gravar el baix, però el Miki el va regravar. Jo enregistrava les veus per tenir-les com a base i al final vaig acabar sent llenc?at als lleons. Ho vaig passar molt malament al primer concert. A me?s, som un grup molt coral, perquè tothom te? una personalitat molt be?stia i no hi ha ningú que destaquí me?s que l'altre. Estem sonats, però ho intentem controlar. Som l'u?nic grup que als assajos diem el contrari que la resta: "Ostres, als concerts ens hauri?em de moure menys!".

R.F: Vam fer classes de coreografia per organitzar-nos, perquè si no cadascu? feia la seva!

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=VEBvWFmEFpQ>

I com ho feu per sobreviure tants galls en un mateix galliner?

M.R: Amb maduresa. Vam començar sent un projecte que des de fora semblava que seria un fracàs. E?rem set galls en un galliner, set figures que en altres bandes havi?em estat els que me?s sobresortien i ara esta?vem junts. Era molt perillós, però alhora ens ho vam prendre de manera orgànica i ho hem treballat moltíssim. En realitat e?s un dels millors valors de **Doctor Prats**. Si hi ha problemes, s'han de dir al minut zero. E?s una mica com una parella, però de set, pots estimar molt, però t'ho has de treballar i has de ser-ne conscient. També tenim una certa edat i això fa que ja haguem viscut moltes experiències i molts desamors, i que ara ja siguem conscients que les coses funcionen d'una altra manera.

Què hauria passat si el grup hague?s nascut abans de l'e?xit del mestissatge?

M.R: Si el grup hague?s nascut fa vuit anys no hauria funcionat.

VI?CTOR MARTI?NEZ (TECLATS): Un dels pilars del projecte e?s que som mu?sics amb experiència i un *background* que ajuda a mantenir el cap fred. En moments de tensió cal pensar en el col·lectiu.

R.F: Des del principi vam voler apostar, tot i que sempre e?s difi?cil i arriscat. Com que sabi?em

que? no ens havia agradat d'altres bandes, vam lluitar per muntar un grup uto?pic.

Venim de lluny (Música Global, 2018) sona me?s pop que els anteriors, pero? amb l'electro?nica molt present, i de nou amb el suport del productor Manel Bach.

R.F: Al darrer disc ja hi havia pinzellades d'electro?nica, pero? ho vam fer gairebe? tot nosaltres. I ara teni?em clar que aquesta part havia de ser me?s elaborada.

M.R: Podi?em haver enregistrat un disc orga?nic si ho hague?s demanat l'a?lbum... pero? despre?s de fer provatures, hi ha temes en que? apliques l'electro?nica i sona increi?blement me?s fresc i ampli. Estem tots interessats i posats al dia sobre l'electro?nica, pero? Manel Bach hi ente?n molt me?s, i entre tots hem assolit la sonoritat. De fet, als noranta jo me n'amagava a la classe, pero? escoltava *techno*. A me?s, quan sona la bateria i tot camina, el tema fa un subido?n quan dispaes un bombo electro?nic, quedes del reve?s.

V.M: De fet, en una sessio? de DJ moltes vegades esta? tot produi?t pre?viament, no punxen gaire coses en directe, i la sensacio? pot ser tan bona com en un concert. L'actualitat musical us ha portat a estrenar-vos en el terreny del trap ("Les teves pigues").

Heu utilitzat l'autotune?

R.F: Li diem Antonio, i amb l'*autotune* hi tenim una relacio? estreta des de fa anys!

V.M: Darrere el trap o qualsevol altre estil de mu?sica urbana hi ha una produccio? treballada i gent professional me?s capac? del que pot semblar. Tot i que de vegades es relaciona amb la mu?sica d'extraradi, aixoe? nome?s e?s la punta de l'iceberg. Nosaltres hem intentat agafar les parts que ens semblaven me?s atractives. Amb la lletra, per exemple, no teni?em la necessitat de parlar malament ni de generar un argot nou o un catala? diferent, pero? tambe? e?s cert que el Guillem Bolto? fa servir un vocabulari i expressions que segurament no utilitzari?em en altres canco?ns.

Heu pensat de passar-la a P.A.W.N. Gang o Bad Gyal per fer alguna col·laboracio??

V.M: Quan es va popularitzar **P.A.W.N. Gang** ja vam pensar de fer-hi una col·laboracio?. No hem tingut l'oportunitat de trobar-nos en el cami?, no sabem si ens coneixen o saben que existim, ni com ho viurien, pero? no ens tanquem a res. Ens agrada molt el que fan.